

Het volgen van Jezus

Wat Christus zegt tegen hen die Hem zoeken

Bewerkt/vertaald door: R. Brinkman, EBGLeek (www.ebgleek.nl)

Spreuken 14:12

Soms schijnt een weg iemand recht, maar het einde daarvan voert naar de dood.

Lucas 9.57-62

57 En toen zij op weg waren, zeide iemand tot Hem: Ik zal U volgen, waar Gij ook heengaat.
58 En Jezus zeide tot hem: De vossen hebben holen en de vogelen des hemels nesten, maar de Zoon des mensen heeft geen plaats om het hoofd neer te leggen.

59 En Hij zeide tot een ander: Volg Mij. Maar deze zeide: Sta mij toe eerst heen te gaan en mijn vader te begraven. 60 Maar Hij zeide tot hem: Laat de doden hun doden begraven; maar ga gij heen en verkondig het Koninkrijk Gods.

61 En weer een ander zeide: Ik zal U volgen, Here, maar laat mij eerst afscheid nemen van mijn huisgenoten. 62 Maar Jezus zeide [tot hem]: Niemand, die de hand aan de ploeg slaat en ziet naar hetgeen achter hem ligt, is geschikt voor het Koninkrijk Gods.

Inleiding

we zien hier drie zoekende mannen, die de Here benaderen om Hem te volgen. Maar hun benadering, hun instelling, was verkeerd. En de Here vertelt hen dat. Ze zijn feitelijk misleide mensen en moeten hun benadering van de Here veranderen.

De conclusie uit dit gedeelte is, vooralsnog, dat de eerste en de derde man –in ieder geval op dat moment- de Here niet verder volgden. Van de 2^e weten we het niet, maar wellicht dat ze later, na deze les, alsnog de Here zijn gaan volgen.

Het is dus mogelijk –dat leren we hier- om de Here Jezus op de verkeerde manier, handelend vanuit een verkeerde geestelijke ingestelheid, te benaderen. En, wat veel erger is, daardoor afgewezen te worden door de Here Jezus!

Zeker 2 van de drie mannen zouden wij als "5 sterren vrijwilligers" hebben gezien, en als mensen denken we: de Here zou toch blij geweest moeten zijn met zulke volgelingen! Toch wijst hij ze af, en dat zou voor ons ook een ernstige waarschuwing moeten zijn. Het is mogelijk dat, wanneer wij de Here denken te zoeken, Hem denken te dienen, dat Hij ons toch afwijst. Af móet wijzen. En deze geschiedenis laat zien waarom dat kan en zelfs soms moet gebeuren.

Wat kunnen we leren uit deze geschiedenis? Is er iets voor ons om te leren? We zullen de drie mannen en hun houding tot de Here bestuderen om te zien wat dit gedeelte ons leert.

1. De eerste man

57 En toen zij op weg waren, zeide iemand tot Hem: Ik zal U volgen, waar Gij ook heengaat.
58 En Jezus zeide tot hem: De vossen hebben holen en de vogelen des hemels nesten, maar de Zoon des mensen heeft geen plaats om het hoofd neer te leggen.

In het Evangelie van Matteüs, hoofdstuk 8, wordt ons iets meer verteld over deze man en over de 2^e man.

18 Toen Jezus een schare rondom Zich zag, beval Hij te vertrekken naar de overkant.
19 En er kwam een schriftgeleerde tot Hem en zeide: Meester, ik zal U volgen, waar Gij ook heengaat. 20 En Jezus zeide tot hem: De vossen hebben holen en de vogelen des hemels nesten, maar de Zoon des mensen heeft geen plaats om het hoofd neer te leggen. 21 Een ander echter, een van zijn discipelen, zeide tot Hem: Here, sta mij toe eerst heen te gaan en mijn vader te begraven. 22 Maar Jezus zeide tot hem: Volg Mij en laat de doden hun doden begraven.

De man was een schriftgeleerde. En deze schriftgeleerde zei: "Meester, ik zal U volgen". En hij was daarin ook nog onvoorwaardelijk want hij zei: "waarheen Gij ook heengaat". De man was bereid de Here te volgen, wáár de Here ook maar ging. Wij zouden zeggen: "onvoorwaardelijke overgave!". Wat kan dáár op aan te merken zijn?

Hij was klaarblijkelijk iemand die de Here al min-of-meer volgde, hij had geluisterd naar de Here, zijn wonderen meegemaakt, had overwogen de boodschap welke de Here predikte en nu was het moment daar dat hij een beslissing had genomen: "Meester, ik zal U volgen".

Bedenk daarbij dat de overige schriftgeleerden en farizeeën, over het algemeen, helemaal geen voorstander waren van de prediking van de Here. Integendeel, zij waren faliekant tégen de boodschap die de Here bracht! Door dus deze keuze te maken zette deze man, menselijk gezien, alles op het spel; het respect van zijn collega-theologen zou hij verliezen, hij zou zijn positie verliezen.. Hij behoorde tot dé meest geleerde mensen van zijn tijd. En uitgerekend deze schriftgeleerde koos er voor om de Here te volgen. Je zou dus zeggen: een betere discipel kon de Here zich niet wensen; beter dan die paar vissers en andere 'rouwoudouwers' die nu toch zijn discipelen waren? Een man met áánzien die zich tot de kring van volgelingen wilde toevoegen!

Waarom werd nu juist ***hij*** door de Here ontmoedigd, afgewezen?

De man was door de prediking, de kennis, de wonderen van de Here bevangen geraakt. Enthousiast geworden voor deze boodschap, maar bovenal herkénde hij de Here, door zijn kennis van de Schriften: dit was **de Messias**! Dit was de man waarover de Schriften spraken, Hij is de door God gezonden Messias van Israël.

Dat was waar, maar hij maakte een vergissing. De vergissing die velen maakten, ook de 12 discipelen maakten deze denkfout. In de theologie van Israël, in die tijd zeker, hing men de gedachte aan dat de Messias zou komen om "de vervallen hut van David" weer op te richten, in die zin: dat het Koninkrijk hersteld zou worden. Dat het Messiaanse rijk, waarover ondermeer Jesaja spreekt, zou worden opgericht en de Here als Koning zou heersen. Daarnaast was er ook nog de opvatting dat er ook een 'lijdende messias' zou zijn maar de meeste aandacht ging, zeker in de tijd van de Romeinse overheersing, uit naar de gedachte aan de Messias die het Koninkrijk zou vestigen. Dát was wat de geestelijke leiders verwachtten, de komst van díe Messias! En deze man concludeerde: "Hij is het, de Zoon van David!". De Bijbel leert dit niet, het was de interpretatie van de Joodse Torah-geleerden.

Deze schriftgeleerden en farizeeën hadden de verwachting dat de Israëlische 'superioriteit' getoond zou worden aan de wereld, door de Messias. Zij hadden het idee dat zij daarin een grote rol gingen spelen. Ze, feitelijk, vereerden zichzelf, met hun nationalistische gevoelens. Niet de Messias! Maar zichzelf!

De gedachte van de Schriftgeleerde zal dan ook geweest zijn: "Dit moet onze grote Koning zijn, Hij die Israël hersteld" – of zoals wij het zouden zeggen: "ons land weer op de kaart zet". De Schriftgeleerde herkende in Christus Jezus het werk, de geest, van God. In die context moeten we deze gebeurtenis plaatsen.

1.1. Hij geeft zichzelf

De man komt naar de Here toe en begint: "Heer"! Het eerste wat hij zegt is: "Heer". Daarmee drukt hij uit dat hij wil luisteren naar de Here, zich onderwerpt aan hem.

Daarna zegt de man: "ik zal U volgen". De man ging er van uit dat als je dat wilde, je gewoon kon besluiten de Here te volgen; door je 'aan te sluiten' bij "de beweging van Jezus". Het kwam niet bij hem op om te denken dat hij daarvoor wel eens ongeschikt zou kunnen zijn. Hij dacht niet "ik ben niet waardig de Zoon van God te volgen", nee, hij was immers een schriftgeleerde?

Het kwam bij de schriftgeleerde niet op om te vragen: "Heer, mag ik u volgen? Heer, wilt u mijn zonden vergeven, wilt u mij reinigen? Kan ik misschien een discipel worden?".

We staan er niet bij stil, als mensen.. maar de man zegt, vol zelfvertrouwen: "**Ik zal**". Hij had de keuze gemaakt, hij zou de Here volgen. Natuurlijk,.. het zou hem veel kosten, **aanvankelijk**.. maar hij had zijn keuze gemaakt, alles afgewogen en sprak de woorden uit: "**IK** zal". Maar dát is niet hoe wij tot God naderen, toch? In God's aanwezigheid kan geen zonde bestaan. Hij is Heilig, Rechtvaardig, Goed. Hoe zal een mens voor Zijn aangezicht kunnen bestaan? Wij zijn toch overtreders van Zijn Heilige Wet? Leden van de gevallen schepping. We moeten komen en vragen om genáde. Om vergéving. Om reiniging.

Maar deze schriftgeleerde stapte af op de de Messias, door God gezonden, en zei: "Ik zal u volgen". Dat is wat er vanaf het eerste begin mis ging; de man besepte totaal niet zijn eigen zondige staat en verloren toestand, als mens. En hij gaat nog een stap verder, want we lezen dat hij zegt: "Ik zal U volgen, waar Gij ook heengaat.". Let op, "Ik zal". Weer die nadruk op het feit dat hij dat zélf zal doen. Dat het zijn beslissing is om Christus te volgen. Het klinkt ons, als mensen, erg nobel en goed in de oren als iemand zo spreekt. Maar, .. hij wist absoluut niet wat hij zei. Hij had geen idéé wat de Messias hier op aarde kwam doen, wat de Here als taak had en dat hij daarin de Here nooit kon volgen.

Uitgaande van de gedachte dat de Here het rijk van David zou herstellen en in het paleis, misschien wel het paleis van Herodus, zou gaan wonen kon hij deze uitspraak doen. Hij was bereid, wellicht, om te sterven voor deze zaak. De bevrijding van Israël, van het verbondsvolk. Daar wilde hij voor strijden. En hij wou die Messias gaan volgen, waar dat ook toe zou moeten leiden. Maar hij had geen flauw benul van de werkelijke taak van de Here op deze aarde.

1.2. Het antwoord van de Here

Misschien dacht de schriftgeleerde wel: "Dit is dé weg! Als straks Hij de koning zal zijn, zal ik een voorname positie krijgen, een van de leidende geestelijken zijn" – wellicht dat hij dáárom alles wel wilde opgeven, omdat hij hoopte, rekende, op een véél betere, glorieuze, toekomst. Dat bedenken we niet zomaar, we kunnen het afleiden uit het antwoord dat de Here deze schriftgeleerde geeft: "De vossen hebben holen en de vogelen des hemels nesten, maar de Zoon des mensen heeft geen plaats om het hoofd neer te leggen."

Opvallend. Zo'n kort antwoord maar. Waarom niet meer uitleg aan deze man, die zo enthousiast voor Hem wilde kiezen, zijn discipel wilde worden? Dat was niet nodig!

De schriftgeleerde was slim genoeg, en voldoende bekend met de Schriften, om dit antwoord te begrijpen. De Here wist wat er in hem omging, en dit antwoord volstond. Het heeft twee aspecten.

Ten eerste gaat het in op de verwachting –wat we eerder zagen- aangaande het herstel van Israël, de verwachting dat de Here de Koning zou worden en deze Schriftgeleerde's waarschijnlijke hoop op een goede positie, eer en aanzien. Immers: "De vossen hebben holen.. vogels nesten". Maar de Here had geen plaats om zijn hoofd neer te leggen. Oftewel: de Here had helemaal niets. En zou 'm ook niets gaan bieden in dit opzicht.

Ten tweede,.. de Here gebruikt hier de term of uitdrukking: "Zoon des mensen". Dat was de Hebreeuwse benaming of term voor de Messias. In Daniël 7:13, 14 bijvoorbeeld komen we de 'mensenzoon' tegen, die de macht krijgt, van God, en de eeuwige heerschappij.

Deze uitspraak van de Here maakte de Schriftgeleerde in één keer duidelijk dat zijn verwachting totaal niet klopte; Jazeker: de Here was de Messias. Sterker nog: hij was de 'zoon des mensen' die alle macht zou krijgen. Maar hier op aarde zou zijn koninkrijk niet gevestigd worden. Althans, niet nu. Vandaar dat Hij zei dat hij hier op aarde niets had, en, logischerwijs, ook niets zou krijgen.

De Messias die voor de schriftgeleerde stond was de '**lijdende** Messias'. Misschien was de schriftgeleerde daar ook mee bekend. Nadat de Here gestorven én weer opgestaan was zal hij de Here vast als zodanig hebben herkend en mogelijk ook érkend! We weten het niet, maar het is helemaal niet zo'n vreemde gedachte.

De Here had de macht om de hele wereldgeschiedenis op dat moment te veranderen; hij kon feitelijk het land Israël en alles wat er in was claimen. Maar Hij deed het niet. Integendeel, Hij had zelfs geen slaapkamer waar Hij kon rusten. Hij kwam om de zonde weg te nemen en bleef deze opdracht trouw, trouw tot de dood, tot aan het kruis. Hij daalde af in het graf om de dood te overwinnen, zodat een ieder die in Hem gelooft niet, nooit, verloren zou gaan. Hij kocht, met zijn bloed, onze redding!

De schriftgeleerde hoorde, met zijn oren, wel de prediking van Christus. Hij hoorde wel dat de Here tegen de mensen zei dat ze zich moesten bekeren. Dat ze hun zonden moesten laten afwassen. Hij zag dat de mensen gedoopt werden door de discipelen. Hij hoorde de Here prachtige uitleg geven van het Woord van God. Hij herkende de Messias... maar hij kende Hem niet! Hij wist niet, besepte niet, dat deze boodschap ook voor hém geldig was. Dat ook hij een zondaar was. Dat zijn theologische kennis niet voldoende, ja zelfs tegen hem werkte, was. Het ging totaal aan hem voorbij dat ook hij redding nodig had!

1.3. Ik verdien het!?

Zijn wij ook niet vaak zo? We gaan naar de kerk. We rekenen ons tot hen die de kennis van Gods Woord hebben. We dopen, we vieren avondmaal. We leven misschien wel een heel netjes en godvruchtig leventje. Maar waaróm doen we dat? Is het omdat we ons willen verzekeren van een plaatsje in de hemel, .. door onze éigen werkzaamheid, door zélf "het een en ander te doen"? Maar weten we wel wat de essentie is van Christus' komst, voor ons?

Laten we eens kijken naar de apostel Paulus, voordat hij wederomgeboren was. Als we aan Saulus **de Schriftgeleerde** hadden gevraagd: "Ga je naar de hemel of de hel?" zou hij vast geantwoord hebben: "Naar de hemel". En als we dan vragen: "Maar waarom dan, Saulus?"

zou hij antwoorden: "Omdat ik dat verdien!". Hij was een man van de wet, immers? Hij was ook een schriftgeleerde, hij diende God en hij hield de wet. Dus, zo was de redenering van veel schriftgeleerden en farizeeën: "ik verdien het". Het was geen genade! Nee, de Wet zei toch: "Doe dit, en gij zult leven?". En men had het geloof gemaakt tot zelf-werkzaamheid. En zondigde je, dan deed je de voorgeschreven offers.. God moest wel tevreden zijn toch, met zulke wettische mensen?

Zij gingen er vanuit dat de zonde vergeven werd door het houden van de ceremoniële wetten, de gedragingen en voorschriften. Zo ook Saulus. Totdat hij een ontmoeting kreeg met de Levende God! Toen leerde hij te zien: "Alles wat ik zelf doe is niets in de ogen van God, alles wat ik zelf dacht te kunnen bijdragen aan mijn behoudenis, aan de vergeving van mijn zonden, het is niets dan ceremonie, menselijk vertoon en het zal mij niet helpen mijn eeuwige straf te ontlopen". En .. hij bekeerde zich.

De schriftgeleerde, die bij de Here kwam en zei: "Ik zal u volgen" was als de oude Paulus; een man die dacht dat hij recht voor God stond. Omdat hij alles deed, in zijn ogen, wat God verwachtte van hem. Hij was een geleerde, die de wet onderwees aan anderen nota bene, en de wet voorbeeldig hield. Zeker, de Here zou toch blij zijn dat juist een man als hij zich aanmelde als discipel? Hij begreep er werkelijk niets van, het Evangelie ging totaal aan hem voorbij omdat hij dacht dat de Here wel blij met hem zou zijn, wel móest zijn!

Is het bij ons niet net zo? Beseffen wij ons wel hoe wij voor God staan? Beseffen wij ons wel hoe slecht en verloren we eigenlijk zijn zónder Christus Jezus? Beseffen we ons wel wat het betekent dat Christus daarvoor zelfs naar de aarde moest komen om zich te laten kruisigen, om zich te laten vermoorden door een stel heidense, barbaarse, Romeinen?

Je kúnt niet zeggen: "Heer, ik volg u".

Het begint anders! Als we beginnen te spreken tot de Here moet dit zijn: "**Heer, ik ben een zondaar, ik heb redding nodig, ik moet onder Uw kostbaar bloed komen en er door gereinigd worden**", zoals de tollenaar in Lucas 18:13 uitriep in vertwijfeling: "Heer, wees mij zondaar genadig!". Dán, ja dán zal Hij de mens aannemen die zo tot Hem komt! We kunnen God niet, als ik het zo mag zeggen, "omkopen" door goed gedrag. Nooit! Hij is niet geïnteresseerd in het feit of we wel elke zondag braaf naar de kerk gaan. We worden niet gered door ons te laten dopen. We worden niet gered door het Avondmaal. We worden zéker niet gered door lid te worden van een baptistenkerk. Het zijn allemaal prima en belangrijke zaken wellicht, maar het red ons niet! **Wij kunnen onze redding niet verdienen.**

De bekende kerkhervormer Luther ontdekte dit, na een tijd als monnik te hebben geprobeerd tot God te komen door zich te houden aan de menselijke wetten; zelfkastijding, rozenkransen, het klooster in gaan.. niets van wat hij zélf deed bracht hem echter dichter bij God. Pas toen hij leerde "Sola Gratia" – Genade Alleen – kon hij God werkelijk leren kennen! Kon hij bestáán voor God. Zo is het met elk mens. Met u, met jou, met mij. Alléén genade kan ons redden. En die genade wordt ons aangeboden in Christus Jezus.

2. De tweede man

Maar bij deze eerste man houdt het niet op, er komt er nog een. Deze komt niet zelf naar de Here toe, maar wordt door de Here geroepen: "59 En Hij zeide tot een ander: Volg Mij. Maar deze zeide: Sta mij toe eerst heen te gaan en mijn vader te begraven. 60 Maar Hij zeide tot hem: Laat de doden hun doden begraven; maar ga gij heen en verkondig het Koninkrijk Gods."

In Matteüs lezen we dat dit een discipel was. Niet één van de twaalven, maar wellicht een uit de bredere kring er omheen. De Here zegt: "Volg mij". Dat lijkt wat vreemd, want hij is immers al een discipel? Wat wil dat zeggen, een discipel? Een **volgeling**. Deze man was wel een volgeling van de Here, maar kennelijk had hij zich niet volledig gegeven aan de Here, was hij, om het zo maar eens te zeggen, een "part-time discipel".

Hij kende de weg. Hij érkende de Here en de Boodschap die de Here bracht. Hij wordt niet voor niets een discipel, een volgeling, genoemd! Hij kende de Here! Maar toch ontbrak er nog iets, en de Here zag dat bij hem. Daarom zei de Here: "**Volg mij**". De Here volgen gaat verder dan een 'part-time' discipel zijn. Het betekent dat je álles moet geven, wérkelijk volgen. Niet op een afstandje blijven meekijken, genieten van alles wat er gezegd wordt, instemmen er mee.. nee, je moet ook een échte keuze maken. En hoe weten we dat deze discipel dat niet doet, niet wilde doen? We zien het in zijn antwoord: "Sta mij toe eerst heen te gaan en mijn vader te begraven".

Was zijn vader dan overleden? **Nee!** Met deze uitdrukking bedoelde de man iets anders te zeggen. Hij zei er mee: "ik heb andere verplichtingen". Eérsst moest, wilde, hij zijn familie-verplichtingen nakomen; de zorg voor zijn ouders, de zorg voor en verdeling van de toekomstige erfenis.. Wat hij dus bedoelde te zeggen is: "Laat me naar huis gaan, m'n zaakjes regelen en dan ik volg u later wel". Maar het regelen van die zaakjes kon nog wel tien, twintig of veel meer jaar duren!

Deze discipel wilde de keuze, de wérkelijke keuze, voor de Here niet maken of op zijn minst uitstellen. In zijn gedachten was het kennelijk zo dat de áárdse zaken éérsst kwamen en geregeld moesten worden en dan zou hij "later" wel de geestelijke zaken regelen.

De Here Jezus zette hem voor de keuze: "Volg mij". Wetende dat de man zijn hart nog niet voor 100% toegewijd was aan Hem. Waarom? Om hem te confronteren met hemzelf, met zijn halfslachtigheid. De Here geeft hem een confronterend antwoord en niet alleen een antwoord, ook een opdracht: "Laat de doden hun doden begraven; maar ga jij heen en verkondig het Koninkrijk Gods." – met andere woorden: laat de geestelijk doden, de mensen in deze wereld – voor hun eigen doden zorgen maar **ga jij het Evangelie verkondigen!**

De Here Jezus wees deze man nadrukkelijk niet af, maar leerde hem een les! Hecht niet aan het aardse, maar predik. Ga uit om de goede boodschap te verkondigen. Weeg niet je eeuwige redding af tegen het bezit, aanzien, je carrière of geld.. Nee maak een keuze, en gá en verkondig het Evangelie.

Maken wij ook die afweging? Als de Here zegt: "Volg mij", schrikken we dan terug en zeggen we: "Ja, maar Heer,.. ik wil eerst nog een goede opleiding doen. Ik wil eerst nog carrière maken, ik wil nog een mooi huis kopen,.. ik wil nog zoveel, kom maar terug als ik oud ben"? Is dat wat wij –misschien diep in ons hart- denken? Dat we het leven met de Here kunnen combineren met zucht naar materialisme en welvaren, dat het van beiden een beetje is en dat we, als we oud zijn, dat we dan nog wel even een keuze kunnen maken?

Waarom zei hij "laat mij eerst mijn vader begraven"? Waarom stellen wij de keuze voor Christus steeds uit? Het antwoord is eenvoudig: we zijn er niet zeker van of de keuze voor een leven met Jezus wel de juiste keuze is. We weten niet zeker of het wel echt nodig is om te kiezen voor een leven met Hem. Dáárom stellen we het uit, schuiven we het voor ons uit. Totdat,.. het wellicht te laat is. Totdat we zo zijn opgeslokt door het leven dat we onszelf geen tijd meer gunnen om na te denken. We zéggen wel: "Ik wil er nog even over nadenken", maar in de praktijk willen we het juist niet. We willen het voor ons uit schuiven.

De Here stelde hem daarom voor de keuze én gaf hem een ander doel in zijn leven: "ga gij heen en verkondig het Koninkrijk Gods" – wordt een wáre discipel, een wáre volgeling, ga uit, en verkondig het Woord dat de mens kan behouden! Het leven in deze wereld is niet het leven dat eeuwigheidswaarde heeft, je kunt jezelf niet redden! Daarom, .. wordt een ware discipel van mij.

Wie van ons zou niet, als iemand zei: "Als je nu <ja> zegt krijg je een miljoen euro" meteen "ja" zeggen? Zeggen we dan: "Ik moet er even over nadenken, kom over een jaar nog maar eens terug?". Hij kreeg de keuze, of hij hem maakte weten we niet. U hebt ook de keuze, jij hebt de keuze. Maak hem. Het kan je énige kans zijn voor de rest van je leven om, in gééstelijk opzicht, een miljonair te worden.. laat die kans niet voorbij gaan?

3. De derde persoon

We gaan naar de 3e persoon in dit gedeelte: "61 En weer een ander zeide: Ik zal U volgen, Here, maar laat mij eerst afscheid nemen van mijn huisgenoten. 62 Maar Jezus zeide [tot hem]: Niemand, die de hand aan de ploeg slaat en ziet naar hetgeen achter hem ligt, is geschikt voor het Koninkrijk Gods."

Het woordje 'maar' valt hier natuurlijk direct op. De man zegt feitelijk: "Ik wil u best volgen **máár**.. ik heb **een 'maar'**, ..". is er twijfel in zijn hart? Ondanks dat hij zegt 'ik zal u volgen'? Dat komt wat vreemd over...

De situatie is kennelijk zo dat er op het moment dat zich een 1e discipel aanmeldt, een 2e geroepen wordt,.. de 3e zich gedrongen voelt om te zeggen dat hij ook de Here wil volgen. Hij wil niet achter blijven bij hen.

We moeten even naar vers 57 terug gaan. Ze waren onderweg, van de éne plaats naar de andere. De Here werd omringd door, uiteraard, de twaalf. En zoals we weten waren er daarnaast nog andere discipelen.

Het waren die anderen, niet de 12, die nu in gesprek waren met de Here. En hij voelt zich gedrongen, kennelijk, om óók uit te spreken dat hij de Here wil volgen, maar **hij méént het niet.**

Hij zoekt daarom ook een uitvlucht uit deze situatie: "Ik wil u volgen, **maar**.. laat me eerst nog even naar huis gaan om afscheid te nemen". Ik geloof zeker dat, wanneer dat werkelijk zo was, hij hier de waarheid had gesproken, de Here hem dat absoluut had toegestaan. En hier zien we dat, ondanks het feit dat de Here dat doorziet, hij hem niet publiek als een leugenaar neerzet. Nee, de Here heeft compassie. Hij weet dat als hij nú deze man laat gaan, de man nooit meer zal terugkeren. En hij geeft daarom een **liefdevol**, maar toch ook **duidelijk** antwoord waardoor deze discipel weet "hij doorziet mij" en tevens een antwoord krijgt wat hem wijst op de consequenties van het weglopen: "Niemand, die de hand aan de ploeg slaat en ziet naar hetgeen achter hem ligt, is geschikt voor het Koninkrijk Gods".

Deze man behoort tot de categorie die waardering hebben voor Gods Woord. Die zeggen: "Ja, dat zijn ware woorden". Maar nooit doen naar wat er gezegd wordt; nooit hun leven zullen willen geven aan de Here. Nooit hun eigen ik willen afleggen. Ze zijn wel bij de groep, bij de mensen die met de Here optrekken, maar ze **horen er niet werkelijk bij!**

Het is werkelijk mogelijk om als mens te zien en te erkennen dat de Bijbel waarheid bevat. En het gebeurt ook. Het gebeurt dat men zegt dat het waar is dat Christus naar de aarde kwam om te sterven voor de zonde. Omdat de zonde niet ongestraft kan blijven en hij

daarom de zonde vrijwillig op zich nam; om te zien en te erkennen: deze leer is waarheid en komt van God en, hoe triest ook, nooit, maar dan ook **nooit** te erkennen dat, om daar deel van uit te maken, er een wedergeboorte noodzakelijk is.

Ja, sommigen bestrijden die gedachte zelfs 'te vuur en te zwaard'. Proberen zelfs anderen er vanaf te houden om zich te bekeren; ze hebben zelfs theologie ontwikkeld om dat te doen. Dan zeggen ze: "**Het moet je gegééven worden, je kunt dat niet zelf zomaar grijpen! Je mag je dat niet toe-eigenen**".

Weer anderen zeggen: "Het is niet nodig deze boodschap van Redding en Verlossing te aanvaarden. Het is niet nodig dit te prediken. Want straks, in het einde van de tijd, zal iederéén behouden worden. God heeft namelijk zóveel liefde dat hij een Redder is van álle mensen, niemand gaat verloren". – de alverzoeners, ja.

Het is dus mogelijk de Bijbel te lezen, en te erkennen dat er geestelijke waarheid in staat, te erkennen dat wat er geschreven is van God zelf komt, te erkennen dat geen mens dit had kunnen verzinnen, dat het zo consistent is dat het wel Goddelijk móet zijn, het is de meest verbazende, waardevolle en hoogstaande literatuur ooit en toch.. dé **GROTE** waarheid van de Bijbel nooit te erkennen, deze niet te omarmen en er niet naar te handelen.. en dus niet tot geloof te komen. Triest genoeg is het een feit: **de kerken zitten vól met dat soort mensen!!**

Zij zijn het die de slachtoffers zijn van dwaling –ze dwalen zelf of laten zich door dwaaleraren verleiden- en, zegt Paulus in 2 Tim. 3:7, zij zijn het "die zich te allen tijde laten leren, zonder ooit tot erkentenis der waarheid te **kunnen** komen".

Het is dus mogelijk om te erkennen dat de Bijbel, dat Gods Woord, de waarheid spreekt. Er zelfs voor te strijden! En toch,.. toch nooit tot erkentenis te komen van deze waarheid en je leven te geven aan Christus Jezus – om je daadwerkelijk te onderwerpen. Ja, zoals deze discipel zelfst het durven uitspreken: "Ik zal u volgen... **máár**..". Je erkent het, je gelooft het. Je wéét het. Maar je handelt niet er naar; je knielt niet aan het kruis.

De Here zegt: "Niemand, die de hand aan de ploeg slaat en ziet naar hetgeen achter hem ligt, is **geschikt** voor het Koninkrijk Gods" – dat betekent niet dat hij niet waardevol genoeg zou zijn, of niet geschikt te maken zou zijn... Er staat in het Grieks niet dat hij niet geschikt zou zijn, er staat "euthetos" { *yoo'-thet-os* } en dat betekent in de éérste plaats dat hij **niet op zijn plaats** zou zijn in het Koninkrijk van God, of **bruikbaar** zou zijn in het Koninkrijk van God.

Daarom de vergelijking met de man die gaat ploegen; iemand die ploegt moet vóór zich kijken om te zien of hij op de juiste manier ploegt. Als hij achterom zou kijken, kan hij geen rechte voren trekken. Dan wordt zijn werk een 'rommeltje'. Het wordt een akker die zo geploegd is dat er niet goed op gezaaid en geoogst kan worden. Dáárom zegt de Here: als je bij het ploegen steeds achterom kijkt –bijvoorbeeld met de gedachte: "wat laat ik allemaal achter als ik Jezus ga volgen" of "kijk eens wat ik allemaal opgeef"- dan ben je als de vrouw van Lot; je kunt de wereld niet los laten, je kiest niet werkelijk, met het hele hart, voor Christus. En je kunt dan ook géén bruikbare arbeider zijn in het Koninkrijk van God. Je bent er niet op je plaats, je bent er niet geschikt voor als je zo denkt en handelt, ..

Ben jij op je plaats in Gods Koninkrijk? Is het de plaats waar je hoort? We hebben gezien dat het niet zo is dat we dat zelf kunnen bepalen. De 1e man dacht dat hij de perfecte kandidaat was en werd afgewezen. De 2^e werd uitgenodigd maar wilde uitstel, kon zijn oude leven niet

loslaten, .. deze 3^e blijft maar achterom kijken en zoekt een excuus om maar vooral niet te hoeven erkennen: "Ik ben het niet waard, maar U Here zorgt dat ik het wel waard ben als ik bij uw kruis kniel".

Christus Jezus was de enige die het waard was het Koninkrijk in te gaan. Wij verdienen het niet. Wat wij verdienen, of verdienen, was de eeuwige straf. De verwerping. Niemand is het waard om in Gods nabijheid te leven want God kan nu eenmaal niet toestaan dat wij zondige mensen voor Zijn troon verschijnen.. Niemand van ons zou daarom, vanuit zichzelf, op zijn plaats zijn in het Koninkrijk.

Hoe kunnen we dan wel op onze plaats zijn daar? Goede werken helpen ons niet. De Wet op ons duimpje kennen en houden? Het helpt ons niet. Er voor weg lopen en het uitstellen is ook geen optie, want de mogelijkheid voor die keuze kan wel eens nooit weer komen. Jezus volgen en ondertussen maar blijven treuren over wat we daardoor verliezen –zonder te beseffen wat we daarmee hebben gewonnen!- .. is ook niet de weg.

Om geschikt te zijn voor het Koninkrijk van God, om daar op onze plaats te zijn, is er maar één weg: plaats jezelf gehoorzaam onder het gezag van Christus Jezus en aanvaard Hem als de enige weg, de waarheid en het leven. Erkén dat je het zonder Hem niet kunt, erkén dat je een zondaar bent, erkén dat je vergeving nodig hebt voor je zonde.. **dan maakt Hij je geschikt!** Dan ben je gered, voor nu en in de eeuwigheid, dan behoort je Hem toe en ben je niet meer gebonden door de satan en zijn leugens.

Kom dan nu tot Jezus, leg je zonde af, bekeer je, geef je leven aan Hem.

Originele outline/preekschets:

- Dr. Peter Masters, Tabernacle Church ("Spurgeon's Church"), London.

Verdere/aanvullende literatuur:

- Ryrie Study Bible, NASB-vertaling

Bijbelvertaling:

- NBG '51.